

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΗΛΙΚΙΔΗ

**...Ειρήνη,
πληγή μου....**

ποίησι

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1972

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΗΛΙΚΙΔΗ

Επικοινωνία: htilikidou@gmail.com

...ειρήνη, πληγή μου....

Το έργο αυτό διατίθεται με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές. Για να δείτε ένα αντίγραφο αυτής της άδειας, επισκεφθείτε το <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/> ή στείλετε επιστολή στο Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1972

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΑΓΡΥΠΝΙΑ	σελ.	5
2. ΠΡΟΣ ΣΕ...!	»	7
3. ΥΠΟΣΧΕΣΗ. (Έπιστήμη.)	»	9
4. ΑΠΟΚΡΕΣΗ. (Πείρα.)	»	10
5. ΤΟ ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ ΠΟΤΑΙ	»	12
6. ΠΡΟΣΕΥΧΗ	»	16
7. ΕΓΝΟΙΑ	»	18
8. ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ	»	20
9. ΑΔΕΡΦΙΚΟ	»	23
10. ΕΛΠΙΔΑ	»	25
11. ΕΝΟΧΗ	»	26
12. ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ	»	29
13. ΑΠΟΨΙΑ	»	30
14. ΑΠΟΛΟΓΙΑ	»	32
15. ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ Ι, ΙΙ, ...	»	33
16. ΦΥΓΗ Ι, ΙΙ, ...	»	34
17. ΑΠΟΡΙΕΣ Ι, ΙΙ, ...	»	36
18. ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΡΟΜΠΕΡΤ ΚΕΝΕΝΤ΄	»	37
19. ΔΙΑΘΗΚΗ	»	40
20. ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ	»	41
21. ΚΟΡΕΤΤΑ ΛΟΥΤΘΕΡ ΚΙΓΚ	»	41
22. «ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΙΛΟΤΟΥ»	»	43
23. ΛΑΜΒΑΝΩ ΤΗΝ ΤΙΜΗΝ ΝΑ...	»	52
24. ΕΙΡΗΝΗ ΕΓΝΟΙΑ ΜΟΥ	»	60

Α Γ Ρ Υ Π Ν Ι Α

ὦ ναί, τὸ ξέρω κ' ἐγώ, πὼς ἡ πατρίδα μου εἶν' ὄμορφη!
Νεραΐδα τοῦ παραμυθιοῦ, γερτὴ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πλάνας θάλασσας,
Στὸ κῦμα τῆς, τὸ παιγνιδιάρικο, χαϊδολογιέται.
Ἄφροὶ πελαγίσιοι, ἠλιαχτίδες καὶ χαμόγελα,
Σμίξανε στὸ προζύμι τῆς σάρκας τῆς,
Π' ἀνθεῖ, ὀλοχρονίς, τὰ ρόδα τῆς ὄμορφιάς,
τ' ἀμάραντα.
Μύρο βουνίσιο ἢ ἀνασαιμιὰ τῆς,
Ἄπὸ λεβάντα, θυμάρι, ἀγράφελη καὶ δεντρολίβανο,
Πόθους φουντώνει στὶς καρδιές, πὺν τὶς πλαντοῦν, ἀγιάτρεφτα,
Καὶ σιργιανοῦνε κείνες, μεθυσμένες, κάτ' ἀπὸ τ' ἀστέρια,
Τὸ ταίρι ἀναζητώντας καὶ τὸν σύντροφο.

ὦ ναί, τὸ ξέρω κ' ἐγώ πὼς ἡ πατρίδα μου εἶν' ὄμορφη!
— Ὅπως κ' ἡ δική σου, ἀδερφέ μου, γείτονα ποιητή.
Ὅπως κ' ἡ δική σου, ἀδελφέ μου, ποιητή, στὴν ἄλλην ἄκρη τῆς γῆς.
Καί, πάντα μου, λόγιαζα ν' ἀρπάξω τὸ σουραύλι μου,
Τὰ κάλη καὶ τὰ μάγια τῆς νὰ τραγουδήσω.

Ὅμως, ὦϊμέ. . .

Κάθε πὺν τό 'γγιζα στ' ἀκρόχειλά μου, μεθυσμένος,
Πικρὸ τραγούδι λάλαγε καὶ ματωμένο,
Γιὰ πόλεμο κι' ἀφανισμούς,
Αἷμα καὶ δάκρυ.

ὦ ναί, τὸ ξέρω κ' ἐγὼ πὼς ἡ πατρίδα μου εἶν' ὄμορφη!
— Ὅπως κ' ἡ δική σου, ἀδερφέ μου, γείτονα ποιητή.
Ὅπως κ' ἡ δική σου, ἀδερφέ μου, ποιητὴ στὴν ἄλλην ἄκρη τῆς γῆς.

Ὅμως ἐμᾶς,
Στὶς βίγλες τῆς ζωῆς, μᾶς πρέπεται,
Ὅρθοὶ καὶ ξάγρυπνοι, μὲ τὸ κοντύλι μας, νὰ καρτεροῦμε,
Μὴ λάχει, μὲ τὴν τόσην ὄμορφιά, κ' ἀποξεχάσουνε οἱ ἄνθρωποι τὸν
πόλεμο,
Κι' ὀρίσει κείνος, λεύτερος,
Τὴ μοίρα καὶ τὸν τρόπο τους νὰ διαφεντέψει.

Γιὰ ν' ἀπομείνουν ὄμορφες, ἀδερφέ μου,
Ἡ πατρίδα μου,
Ἡ πατρίδα σου,
Ἡ πατρίδα μας,
ἢ Γῆς.

Π Ρ Ο Σ Σ Ε . . !

Θά 'θελ' ἀδερφέ μου
Νὰ μποροῦσα νὰ ψάλλω,
Δίχως νά 'χω τὸν ὕμνο μου.
Νὰ ζητωκραυγάσω,
Δίχως νά 'χω τὸ ζήτη μου.
Νὰ πιστέψω,
Δίχως νά 'χω τὴν πίστη μου.
Νὰ πορευτῶ,
Δίχως νά 'χω τὰ σύνορά μου.
Μὲ τὸν δικό σου ὕμνο.
Μὲ τὸ δικό σου ζήτη.
Μὲ τὴ δική σου πίστη.
Στὴ δική σου πατρίδα, τὴ Γῆς.
'Εσὺ δὲν ὑπῆρξες,
Μέσα στὴ συντέλεια τῶν αἰώνων,
Σκύθης, Πέρσης, Ρωμαίος, ἢ Ἑλληνας.
Δὲν ὑπῆρξες,
Γερμανός, Ρῶσσο, Γάλλος εἴτε Σπανιόλος.
Πατρίδα σου, τὸ χῶμα.
Γλῶσσα σου,
Τὸ κλάμα, τὸ γέλιο, τὸ μοιρολόϊ, τὸ τραγούδι.
Θά 'θελα νὰ βρεθῶ στὸ πλάϊ σου,
Νὰ σιργιανίσουμε τὴ μικρούλ' αὐλὴ — τὴ σφαίρα μας,

Τὶς νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ, τὰ δειλινὰ τῆς ἀνοιξῆς.
Νὰ προσευχηθῶ σ' ἐσένα,
Στὴν πιὸ ψηλὴ κορυφὴ τῆς χώρας μου,
Στὰ Ἴμαλάια.
Νὰ κλάψω γιὰ σένα,
Στὴν πιὸ δύστυχη πολιτεία τῆς χώρας μου,
Στὴ Χειροσίμα.
Θά 'θελα νὰ πλάσω τὸν πηλὸ τῆς μνήμης σου,
'Απ' ἀνθόμελο, σταρίσιο ἀλεύρι, δάκρυ μάνας,
Αἷμα τοῦ σκοτωμένου στρατιώτη,
Ἰδρω τοῦ κουρασμένου ξωμάχου.
Καὶ ν' ἀποθέσω, εὐλαβικά,
Στὴ βάση τοῦ μνημείου σου,
'Αντὶς στεφάνι δάφνης,
Ἐν' ἀνθισμένο κλωναράκι κερασιᾶς.
Καὶ νὰ τραγουδήσ' ὀρθός,
Στὴ βάση τοῦ μνημείου σου,
'Αντὶς θούρια,
Ἐνα τραγούδι, ὀρθρινό, τῆς εἰρήνης.
Ἄγνωστε ἄνθρωπε.
'Αγάπη μου.

Υ Π Ο Σ Χ Ε Σ Η (Ἐπιστήμη)

Δὲν ὄνειρεύομαι,

Γνωρίζω.

Δὲν ἀμφιβάλλω,

Τολμῶ.

Δὲ σκιάζομαι,

Δαμάζω.

Θὰ χαρίσω σ' Ἐσέ,

τῇ δύναμη πού:

Θὰ «μεταθέτει» τὰ ὄρη,

Θὰ «ζευγνύει» τοὺς ὠκεανούς,

Θὰ χαράζει «ἀτραπούς» πολυδαίδαλους

Πρὸς τ' ἀστέρια τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Θὰ σοῦ προσφέρω τὸ προζύμι,

Τὸ καμωμένο,

Ἄπὸ τὸ μέλι τῆς «γνώσεως»

Κι' ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῆς βεβαιότητας,

Γιὰ νὰ πλάσεις τὸν ἄρτο τῆς εἰρήνης,

Ποὺ θὰ σὲ φιλιώσει μὲ τοὺς θεούς, τοὺς ἐνάντιους
«εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Κράτα τὸ χέρι μου.

Καλωσώρισες.

Ἡ τόλμη μου, τόλμη σου.

Οἱ νίκες μου, νίκες σου.

«'Απόθεσε» τὸ βαρὺ φορτιὸ τῶν προαιώνιων φόβων σου,
«'Εγέρθητι καὶ περιπάτει».

Πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὸ φῶς. . .

«'Ωσαννά» ἐν τῷ Σύμπαντι,

Εὐλογημένος Σὺ, ὁ πορευόμενος,

'Εν ὀνόματί σου.

Α Π Ο Κ Ρ Ε Σ Η (Πεῖρα)

Ἄμποτες, ἀδερφέ μου, τὰ θάματά σου νά 'ναι:

Σὰν ἓνα πλαστὸ σταρένιο, ψωμί, ψημένο σὲ πυρωμένη χόβολη.

Σὰ μιὰ χούφτα ρύζι,

Περιχυμένο μ' ἀχνιστὸ ζουμι ἀπὸ κρέας ζαρκαδιοῦ.

Σὰ μιὰν ἀχεροκαλύβα.

Ἐν' ἀλφαβητάριο.

Ἐνα ποστάλι.

Μιὰ σκοιένια γέφυρα,

Πάν' ἀπὸ τὸ φαράγγι τῆς ἀπελπισιᾶς.

Πόρεψ' ἀδερφέ μου, ὀλοζωῆς, μονάχος,

Σὲ τούτη τὴν παντέρμη κόχη,

Πάν' ἀπὸ μιὰν ἄβυσσο τῶν Ἰμαλαίων.

Μὲ πείνα.

Μὲ δίψα.

Σὲ καθημερινή, ματωμένη συντυχιά μὲ τὸν ἑαυτό μου,
—Πῆς μ' ὅλους ἀντάμα τοὺς θεούς.

Καὶ τώρα πὺρ 'κατόστισα τὰ χρόνια μου,
Τρεῖς, στὴ μήτρα τῶν στοχασμῶν μου, γροικῶ,
Νὰ κάρπισαν σπόροι :

Εἰρήνη.

Ψωμί.

Γνώση.

"Αμποτες, ἀδερφέ μου, τὰ ὄνειρά σου,
'Απὸ τῆς τρίκλωνης φύτρας τοὺς χυμοὺς βυζαίνοντας,
Νὰ μεστώσουν σὲ θαμαστὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου,
Γιὰ τὸν ἄνθρωπο,
Πρὸς δόξαν Του.

Στὴν Μπιάφρα, μὲ τὸν ἐμφύλιο, πεθαίνουν κάθε μέρα
τρεις χιλιάδες παιδιά, ἀπὸ τὴν πείνα.

(Οἱ ἐφημερίδες)

ΤΟ ΜΠΡΟΤΝΤΖΙΝΟ ΠΟΤΛΙ

Ὅχι, Ζαχέντιν, καρδούλα μου,
Ὅχι, μικρὸ μπρούντζινο ἀγόρι τῆς Μπιάφρα.
Αὐτὸ ποὺ νιώθεις τωραδά, δὲν εἶναι πείνα.
Αὐτὸ ποὺ νιώθεις τωραδά, εἶν' εὐδαιμονία κ' εὐφροσύνη,
ποὺ χάρισε στὴν πουλίσια ψυχούλα σου,
ὁ ἀρχαῖος, σπλαχνικός, μάγος τῆς φυλῆς σου.

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι,
Πεῖνα, δίψα, δὲν τὸ πιάνει.

Οἱ ἄνθρωποι, Ζαχέντιν, ἀγάπη μου,
δὲν ἔχουν ὄχτρητες κι' ἀμάχη, — ὄχι δὲν ἔχουν.
Οἱ ἄνθρωποι ζοῦν ἀδερφωμένοι, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς γῆς,
ξέφρενοι χαροκόποι,
στὰ πανηγύρια καὶ τὶς φιέστες,
τῆς γαλάζιας εἰρήνης.

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι,
Πεῖνα, δίψα, δὲν τὸ πιάνει.

Οἱ παπάδες, Ζαχέντιν πουλάκι μου,
ἔπαψαν νὰ δέονται στὴν θεία - Πρόνοια,
νὰ βλογήσει τὶς ρομφαῖες τῶν Ἑθνῶν τους
γιὰ τὶς μεγάλες ἤττες τοῦ ἀνθρώπου.
Οἱ παπάδες ντύθηκαν στ' ἄσπρα

καὶ ροβόλησαν στὰ τρίστρατα τοῦ κόσμου,
κρατῶντας μέσα στίς ἀπαλάμες, γυμνές, τίς καρδιές τους,
νὰ ψάλλουν τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»,
στὴ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ.

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι,
Πεῖνα, δίψα, δὲν τὸ πιάνει.

Ὅχι, Ζαχέντιν, ὄχι ἀστεράκι μου.
Αὐτὸ ποὺ νιώθεις, τωραδά, δὲν εἶναι δίψα.
Αὐτὸ ποὺ νιώθεις, τωραδά, εἶναι δροσολόγημα τῶν σπλάχνων,
ἀπὸ τὰ κρουσταλλένια νερὰ τῆς πηγῆς στὴν ὄαση Ναμπλοῦς,
ποὺ εὐφραίνουν τὰ ξαναμένα φυλλοκάρδια σου,
καθὼς τὸ νέκταρ, τὰ φυλλοκάρδια τοῦ ἀρχαίου Θεοῦ.

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι,
Πεῖνα, δίψα, δὲν τὸ πιάνει.

Αὔριο θὰ πᾶμε στὸ σχολειό, Ζαχέντιν, ψυχούλα μου,
νὰ βροῦμε τὰ παιδάκια καὶ τὸ δάσκαλο,
ποὺ πιάστηκαν στὴ δίπλη καὶ χορεύουνε,
ντυμένα, ποδεμένα καὶ χορτάτα,
ποὺ πιάστηκαν στὴ δίπλη καὶ χορεύουνε, κάτ' ἀπὸ τ' ἀστέρια,
ψέλλοντας τ' «Ὁσαννὰ» στὴ μάνα Γῆς,
στῆς «Ἀλφαβήτας» τὸ τρανὸ γιορτάσι.

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι,
Πεῖνα, δίψα, δὲν τὸ πιάνει.

Γιατί σκιαχτηκες, Ζαχέντιν, άγοράκι μου;
Αυτά π' άκοϋς, δέν είναι κανόνια σέ γιουρούσι τεθωρακισμένων.
Κι' οϋδ' άχός άπ' άγριες μάχες.
Αυτά π' άκοϋς, είναι ταμπουράδες και λαγοϋτα
και μπαταριές, τὸ μεσονύχτι τῆς Πασκαλιᾶς,
για τὴν άνάσταση τῆς «άγάπης».

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι,
Πεῖνα, δίψα, δέν τὸ πιάνει.

Σφάλα τὰ ματάκια σου, Ζαχέντιν, μανούλα μου.
Κοιμοϋ.

Στις ρεματιᾶς τὸν ὄχτο, άνθίζουν οἱ πικροδάφνες.
Γούρμασαν οἱ μπανάνες, κ' οἱ άνανάδες
μελώνουν τὸν άγέρα με τὴ γλύκα τους.
Οἱ παχειές γελάδες τῆς Ούνιτσα,
ξεμετροϋν τὴν άπλα τῶν λειβαδιῶν, με τὸ γάλα τους.
Πλούσιες οἱ σοδειές τῶν ξωμάχων,
κ' οἱ λιχουδιές, στὰ τραπέζια τῶν άνθρώπων.
Κοιμοϋ.

Μὴν άκοϋς τὸ παραμϋθι τῆς γριᾶς μάγισσας, Ζαχέντιν.
Εἶναι ψεύτρα.

Δέν ἔχει πόλεμο.
Δέν ἔχει πεῖνα.
Δέν ἔχει δίψα.
Δέν ἔχει θάνατο.

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι,
Πεῖνα, δίψα, δὲν τὸ πιάνει.

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ, Ζαχέντιν, μωράκι μου,

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ . . . . .

. . . . .

Κοιμήθηκες, γιαβρί μου;

Ἔχεις τὰ μάτια σφαλιχτὰ

κ' ἔχεις τὰ χεῖλια κροῦα.

Καληνύχτα . . . . .

Ἐντίο, καρδούλα τῆς καρδιᾶς μου.

Ἐντίο, μικρό, νεκρό, μπρούντζινο πουλάκι τῆς Μπιάφρα.

Συγχώρεσέ με . . . .

Σοῦ ἔλεγα ψέματα.

ΠΡΟΣΕΤΧΗ

Κύριε,

Σήμερα, πού με γύμνωσαν όλότελ' από την άνθρωπιά μου,

Καί μου μαστίγωσαν, αμείλιχτα, τὸ μαῦρο κορμί,

— Μέχρι πού βάφτηκε κόκκινο στὸ αἷμα μου, —

Καί μ' ἔσκιαξαν, ἴσαμε τὰ τρισβαθα τῆς ψυχῆς μου,

Ἔδραμ' ἀπελπισμένος, καὶ γονάτισα,

Μπρὸς στίς γαλήνιες ὀθόνες, τῶν καταγάλανων ὀμματιῶν Σου,

Γιὰ νὰ γυρέψω ἀπὸ Σέ,

ἽΟτι πότερο μου στέρησαν οἱ ἄνθρωποι στὴ ζωή,

τὴ φιλία Σου.

ἽΟμως Κύριε, — παράξενο, —

Σήμερα δὲ μπόρεσα νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπό Σου,

καθὼς, στὴ θέση του, φάνταζαν τὰ πρόσωπα:

Τοῦ ἀνελέητου μαστιγωτή, — τοῦ ἐργοδότη μου.

Τοῦ σερβιτόρου στὸ μπὰρ «Κόραλ - Σί»,

—Ποῦ μ' ἔφτησε καὶ μου ἔκλεισε κατάμουτρα τὴν πόρτα

Σὰ τοῦ γύρεψα νὰ μπῶ νὰ ξεδιψάσω.

Τῆς εὐγενικιάς λευκῆς δέσποινας,

—Ποῦ ξάφνου ἔνωσε ναυτία,

Καθὼς μὲ ξεχώρισε δίπλα της, σὲ τρόλεϋ τῆς 5ης λεωφόρου.

Τοῦ φύλακα τῶν φυλακῶν «Σὰν Κουέντιν»,

—Ποῦ στὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία μου νὰ τοῦ χαμογελάσω

Μὲς ἀπὸ τ' ἀπομονωτήριο,

Ἐποκρέθη μὲ μιὰ ριπὴ πᾶν' ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.
Τοῦ πρύτανη στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ντάλλας,
Ποῦ σταύρωσε τὶς ἐλπίδες μας,
Στὸν παραστάτη τῆς μεγάλης κεντρικῆς πύλης,
Μὲ τὰ καρφιὰ μιᾶς ἀνακοίνωσης:

«ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΣΤΟΤΣ ΝΕΓΡΟΤΣ»

Κύριε,

Συγχώρεσέ με . . .

Φοβοῦμαι πὼς δὲ θὰ ξαναδῶ τὸ πρόσωπό Σου.

Ὅχι γιὰτ' ἔχει τὸ χροῶμα τῶν δικῶν τους,
παρὰ γιὰτί . . .

σήμερα . . .

ἐηλικειώθησαν

οἱ στοχασμοί μου.

Ἄμην.

ΕΓΝΟΙΑ

“Όταν θωρῶ

’Απὸ τ’ ἀνατολικὸ δασωμένο κατάρραχο τοῦ χωριοῦ μου
Τὸν ἀπλωτὸ κάμπο,

— Ἴσαμε πέρα στὰ ριζὰ τῶν νταντελλένιων λόφων, —

Νὰ κανακεύει οὐλές ἀντάμα τὶς προσδοκίες τοῦ ἀνθρώπου

Μὲ τὴ χρυσαφένια θάλασσα τῶν φτασμένων σταχυῶν του,

Θυμοῦμαι τοὺς ὀρυζῶνες, στὸ Δέλτα τοῦ Μεγκόγκ,

Ποὺ τοὺς κατάκαψαν,

Μὲ «ειδικές» χημικὲς οὐσίες,

Ἔτσι πού, στὴ στοιχειωμένη γῆ τους,

Νὰ μὴ μπορεῖ νὰ πορεφτεῖ,

— στοὺς αἰῶνες, —

Μήτε κ’ ἢ «ἐλπίδα».

“Όταν ἀπιθώνω τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς στοχασμούς μου,

— γιὰ τὴν προκοπὴ τῶν ἀνθρώπων —

Στὰ πλουμιστὰ φτερὰ μιᾶς πανώριας πεταλούδας,

Ποὺ τὰ ταξιδεύει,

— ἐγκάρδιες «καλημέρες» —

Ἴσαμε κεῖ ποὺ μποροῦν νὰ ταξιδέψουν οἱ ἔγνοιες μου,

Θυμοῦμαι τὶς πεταλοῦδες τοῦ Βιετνάμ,

Ποὺ δὲ ξαναγεννήθηκαν, τὴν ἀνοιξη,

Καθὼς ἀφανίστηκαν,

Ἐπὶ τὴν κολασμένην πυρὰ τοῦ πολέμου.

Ὅταν θωρῶ,

— ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ γραφείου μου, —

Στὴν αὐλὴν τοῦ γειτονικοῦ σχολείου,

Τὶς μπλὲ ποδίτσες,

Νὰ χορεύουν, τραγουδῶντας, τὴν ἀνεμελιά τους,

Θυμοῦμαι τὰ σκολειταρούδια,

Ποὺ λαμπάδιασαν,

Στὰ ἐρείπια τῶν βομβαρδισμένων Βιετναμέζικων σχολειῶν,

Πριχοῦ προφτάξουν νὰ τανύσουν τὰ φτερά τους,

— ἄπλερα πουλάκια —

Γιὰ τὸ μαγικὸ ταξίδι τῆς ζωῆς.

Κι' ὅταν θωρῶ,

Τ' ἄγουρο βλαστάρη μας,

Νὰ τρυγᾷ, λαίμαργα, τὴν προκοπή,

Ἐπὶ τοὺς πλούσιους κόρφους τῆς μάνας του,

Θυμοῦμαι

Τὸ μελαψό, σκιαγμένο ζωάκι, — τῆς τηλεόρασης, —

Ποὺ γαντζωμένο, μὲ τὰ νύχια, πάνω στὸ γυμνὸ κορμὶ τῆς γυ-
ναίκας,

— δίπλα σὲ μιὰ φλεγόμενη Βιετναμέζικη δημοσιά, —

Προσδοκοῦσε τὴ ζωὴ,

Ἐπὶ τοὺς ἄψυχους μητρικοὺς μαστοὺς.

Θεέ μου, πότε θὰ ντραποῦμε;

ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ

Στὸ παρθένο λειβάδι τῶν σπλάχνων σου,
Κάρπισε τῆς ζωῆς ἢ βεβαίωση.
Κι' ὀλομιᾶς ἀνθοφόρεσε τὸ εἶναι σου,
'Απ' αὐγοῦλες, χαμόγελα κ' ἡλίου.
Κι' ὀλομιᾶς,
Στὴν πάλλενκη σελίδα τοῦ μετώπου σου,
Τῆς καυτῆς ἔγνοιας
'Ανάτειλεν ἡ μαρτυρία.

«... Τῶν σπλάχνων μου τὸ μάνα γέψου, γιέ μου,
Τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου πιές νὰ στηλωθεῖς.
Λιόντας καὶ πνέμα, καλέ μου,
Τέτοιος ναρθεῖς».

Καὶ κλώθει τὴν ἀνέμη ἢ ζωή.

Δρασκέλησες ἄφοβα,
Τ' ὀρθάνοιχτο στόμα τοῦ τάφου,
Γιὰ νὰ πλαστουργήσεις,
Στὴν πανώριαν ὥρα τῆς ὀδύνης,
Τὸ δικό του, πρῶτο, βῆμα.
Γιὰ νὰ τελετουργήσεις,
Στὴν ἄφατην ὥρα τῆς χαρᾶς,

Τῇ δικῇ του, πρώτην, ἀπόκρεια.

«... Γιά σὲ καλόδεκτη, ἀκριβέ μου,
Καὶ τούτ' ἢ ὄρα, — Θέ μου, πῶς ἀργοκυλᾶ... —
Μονάχα νὰ προφτάσω νὰ σὲ δῶ, καλέ μου,
Κι' ὅλα καλά».

Καὶ κλώθει τὴν ἀνέμη ἢ ζωή.

Μονάχα σὺ μπορεῖς,
Ὀνειρῶν, ἄμετρων, βλαστάρια,
Μὲ μιὰν αἰφνίδι' ἀπόφαση,
Στὴν ἴδια ρίζα νὰ μπολιάσεις
Τῆς στοργῆς.

«... Στὴν ἀγκάλη μου τρισήλιο κανακεύω,
Ἐλπίδα, φῶς κι' ἀπαντοχή μου.
Μοίρα γι' Αὐτόν, τῆς Μοίρας μου, γυρεύω.
Στ' ἀγόρι μου κρατᾶ ἢ ζωή μου».

Καὶ κλώθει τὴν ἀνέμη ἢ ζωή.

Βαριὲς οἱ ἔγνοιες,
— μυρμηγγιά, —
Γιὰ προκοπή, ἀρρώστεια, Χάρο.
Πέτρα ἢ καρδιά.
Στητὴ σ' ἀκοίμητον ἀγνάντιο φάρο,
Νὰ τήνε δέρνουν τ' ἀγριοκαίρια.

Γιὰ προσευκὴ καὶ χάδι τὰ φτωχὰ σου χέρια.

Κι' ὄλ' ἡ χαρά,

Στὴν προσφορά.

«... Μεριάστε Μοῖρες, δίβουλες.

Τοῦ γιοῦ μου σκόλη, ὀλοζωῆς, τοῦ πρέπει.

Ἐπὶ κακοὺς καὶ πράξεις ἔπιβουλες,

Ἐγνοια μου, τῆς λιόντισας, τὸν σκέπει.»

Καὶ κλώθει τὴν ἀνέμη ἡ ζωή.

— «... Ὅχιι... μήηηηη....

Σβῦστε τὶς δάδες...

Εἰρήν'... εἰρήνη, ἀδέρφι' ἀνθρῶποι...»

Κι' ἀναριγήσανε στὸν σπαραγμόν, αἰῶνες, τόποι,

Κι' ἀποκρεθῆκαν στρατηγοί,

Ἐρχόντοι, δάσκαλοι, παπάδες,

— «... Εἰρήν'... εἰρήνηηηη...»

Κι' — ὦϊμὲ — μονάχα σύ,

Ποὺ πρώτη «ΝΑΙ», στὸ κάλεσμα χρωστοῦσες καὶ χρω-
στᾶς,

Ἐπὶ, μέσ' στὴ συντέλεια τῶν πολέμων, δὲ σαρκώθη-
κες ἀπόκρесеση

Ἐπὶ τὸ «ἦ τὰν ἦ ἐπὶ τάς»

Α Δ Ε Ρ Φ Ι Κ Ο

Τί τανε λοιπόν, ἀδερφέ μου ποιητή,
 Τοῦτο τὸ πρόσφορο τῆς γνωριμιᾶς καὶ παρουσίας σου;
 Μὴ τῆς καρδιᾶς γιορτάσι, Μάη μῆνα,
 Σ' ὀλάνθιστο λειμιώνα Ἑπειώτικο,
 Στὸν ὄχτο τοῦ ρεμάτου, κάτ' ἀπὸ πλατάνια;
 Ἦ μὴ ξεφάντωμα καὶ ξέδωμα τοῦ νοῦ,
 Σὲ φιέστα Πασχαλιάτικη,
 Κι' ἀνάστασιν ἀγάπης;

Ὅχι, δὲν ἦτανε μονάχα τοῦτα, μόνο τόσα — λίγα —
 Παρ' οὐλ' ἀντάμα, χίλια κι' ἀλογάριαστα!
 Τῆς «ΤΕΧΝΗΣ» τὸ καλόδεχτο μεθύσι,
 Καὶ τῆς καρδιᾶς τὸ μάτωμα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους,
 Κ' ἡ ἔγνοια, ἡ βαριά,
 Γιὰ τοὺς χαμοὺς τοὺς ἄδικους,
 Καὶ τοὺς πολέμους,
 — Ποὺ τοὺς κινοῦνε ἔμποροι
 Καὶ κλαῖνε οἱ Πατρίδες.
 Κι' ὀλοστερνὰ τὸ γέλιο μας — τριαντάφυλλο —
 Γιὰ κείνα τὰ μηνύματα,
 — Πάλλευκα περιστέρια —
 Πῶς, σώνει πιά καὶ κίνησαν, ἀπ' τὰ μελλούμενα,
 Γιὰ τὴν καλὴν ἀντάμωση μὲ τοὺς ἀνθρώπους,

Οί καλομοῖρες κ' οἱ χιλιοχαρές.
Κ' ἦτανε, κειδᾶς,
"Ὡς νὰ μᾶς συντρόφευαν, στίς συντυχιές μας — τὰ νυχτόμερα —
Τ' ἀδέρφια μας τοῦ στίχου, ἀξεχώριστ' ἀπὸ γλώσσες,
Κ' οἱ στρατιῶτες τοῦ Βιετνάμ, — μὲ τ' ὄπλο παραπόδα,
Κ' οἱ μεροδούληδες τῆς γῆς,
Κ' οἱ πεινασμένοι γιὰ ψωμὶ καὶ δίκιο,
Καὶ τῶν Ἰδεῶν οἱ δεσμῶτες,
Κ' οἱ ἀδικοχαμένοι τῆς ἀλήθειας,
Κ' οἱ τροβαδοῦροι τῶν καιρῶν,
Καὶ οἱ φιλόσοφοι,
Καὶ τῆς «εἰρήνης» οἱ πρωτομαστόροι.

"Αχ ποιητή...

Καρδιὰ τῆς καρδιᾶς μου,
Δύναμη στὴ δύναμή μου,
Πόνε στὸν πόνο μου,
Ἄδερφέ μου.

ΕΛΠΙΔΑ

Πανώριε στρατιώτη τοῦ ἔχθρου,
Μὲ τὸ στοχαστικὸ βλέμμα καὶ τὴν ἀπόκοιτη καρδιά!
Στάθηκες μπροστὰ στ' ἀγκαθωτὸ συρματοπλεγμα τοῦ στρατόπεδου,
Ποῦ μάντριξε κι' ἀγκύλωνε τὸ στερνό μας κουράγιο,
Διάφανος μέσα στὸ πορφυρένιο λιόγεσμα,
Καὶ μᾶς καλησπέρισες,
Στὴ μητρικὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων — τὸ χαμόγελο,
Καὶ μᾶς πρόσφερες,
Τὴν πιὸ γλυκιὰν ἀπαντοχὴ τῶν ἀνθρώπων — τὸ ψωμί,
(τῆς βραδυνῆς σου μερίδας).
Κεῖνη τὴν καλησπέρα σου, ἐμεῖς,
Τὴν φορέσαμε, στολίδι γιορτινὸ, στὰ μαλλιά μας,
Καὶ κεῖνο τὸν ἄρτο τοῦ δείπνου σου,
Τὸν γευτήκαμε — ἀντίδωρο,
'Απὸ τὸ σταυρωμένο κορμὶ τοῦ ἀνθρώπου,
Καὶ κοινωνήσαμε τὴν ἐλπίδα.

* Ἀγνωστε στρατιώτη

Τῆς εἰρήνης

Δόξα σοι.

ΕΝΟΧΗ

Ὁ παλποῦς μου ἦταν τεχνίτης «κεραμυδάς».

Σκέπαζε, μὲ φτηνό, χερόπλαστο κεραμύδι,

— καμωμένο ἀπ' ἄχερο, κοκκινόχωμα, κ' ἴδρω —

Τὰ φτωχὰ κονάκια τῶν ξωμάχων τοῦ κάμπου.

Ὅμως ὁ παλποῦς μου, δὲν ἀξιώθηκε νὰ βάλει κεραμύδι

Πάν' ἀπὸ τὸ δικό του κεφάλι.

Μήτε κι' ὁ πατέρας μου.

Μήτε κ' ἐγώ,

Ὅσο πού μεσοστράτησα στὴ ζωή.

Σήμερα περιδιαβάζω

Σὲ τρεῖς κάμαρες κ' ἓνα σαλόνι

Κ' ἐντός μου, τὴν ἴδια μου γροικῶ φωνὴ νὰ κράξει:

— «Τοῦτο τὸ σπὶτ' εἶναι δικό μου... Δικό μου...»

Τὸ πλατὺ παράθυρο,

Π' ἀγναντεύει τὸν οὐρανό,

Κατάντικρα στ' ὀλόγιομο φεγγάρι,

— Ποὺ τούτην ἀκριβῶς τὴν ὥρα,

Σύμπτωση,

Ἄκῳ τὰ «ἐρτζιανὰ» νὰ σαλπίζουν, θριαμβικὰ

Τὴν κατάχτησή του, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο... —

Τούτ' ἢ κάμαρα τῆς γωνιάς,

Ποὺ ἐντός της θὰ φουσκώσει τὸ προζύμι

Τοῦ πνευματικοῦ ἄρτου μου...

Κ' ἢ ἄλλ' ἢ ρόζ,

Μὲ τὶς διαστάσεις κουκλόσπιτου,

Ποῦ θὰ κοιλοπενέσει

Τὰ παρθενικὰ ὄνειρα τῶν παιδιῶν μου...

Περιδιαβάζω στίς κάμαρες,

Κι' ὄλο λέω καὶ ξαναλέω:

—«Τοῦτο τὸ σπὶτ' εἶναι δικό μου...

Τοῦτο τὸ σπὶτ' εἶναι δικό μου...»

Ὅμως, ἀλί...

Ὅτι ξεδιαλύνει στερνὰ καὶ γιγαντώνει' ἐντός μου,

Εἶν' ἓνα αἶσθημα ἐνοχῆς — ἢ ντροπή, —

Ποῦ τὴν ἴδιαν ὥρα,

Μυριάδες ἄνθρωποι, στὰ πέρατα τῆς γῆς,

Δὲν ἔχουν ἓνα δικό τους σπὶτι,

Δὲν ἔχουν κὰν,

Ἐνα δικό τους μεροκάματο,

Δὲν ἔχουν κὰν,

Ἐνα δικό τους χαμόγελο.

Θεέ μου...,

Πότε θὰ χαροῦμε;

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ...

Οί τρεῖς στρατιῶτες,
Ποῦ κατηφορίζουν τὴν ἀντικρινή, δασωμένη ράχη,
— Σχεδὸν ξένιαστοι — μέσα στὸ πορφυρένιο φῶς τοῦ δειλινοῦ,
Πορεύονται τὸ δρόμο τοῦ θανάτου
Ποῦ τερματίζει πάνω στὴν κἀνὴ τῆς μπρέντας μου.
Ξαπλωμένος στὸ χῶμα, πίσ' ἀπὸ τ' ἀντέρισμα τῆς ἐνέδρας,
Μετρῶ τὰ δευτερόλεπτα τῆς ζωῆς τους,
Μέσ' ἀπὸ τὸν ἀπόηχο τῶν βημάτων τους.
Κλεισιοσκόπιο καὶ στόχαστρο,
Ματιάζουν ἴσια στὴν εἰκοσάχρονη καρδιὰ τοῦ πρώτου,
Π' ἀποξεχάστη νὰ τηρᾶ, χαμογελόντας.
Ἐν' ἀνθισμένο κλωνάρι ἀγριαπιδιάς, στὸ δεξί του χέρι.
Στὴν μακρινὴ πατρίδα, ἢ μάνα του,
Τούτη τὴ βαριὰν ὥρα τοῦ δειλινοῦ,
Γονάτισε μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγιᾶς.
— «Μαντόνα μία...
Φέρε μου πίσω τὸ μονάκριβο ἀγόρι μου...
Μάνα τοῦ Χριστοῦ... Μάνα...»
Γιατί δακρύζει τὸ κλεισιοσκόπιο τῆς μπρέντας μου;
Τί θέλει τούτ' ἢ καρδιὰ μπροστὰ στὴν κἀνὴ της;
— «Πύρ...»
— «Μήρη...»
— «Πύρ...»

—«Ντουφεκᾶνε τ' ἀνίδεο περιστέρι τοῦ δειλινοῦ, λοχία;»

—«Πύρρο...»

. . . . .

Τὰ λευκὰ λουλούδια στὸ κλωνάρι τῆς ἀγριαπιδιᾶς,

Βάφτηκαν κόκκινα.

Ἄδερφέ μου...

Α Π Ο Υ Σ Ι Α

Ἴδου λοιπὸν ἐσύ,
Μαθητής, ὑπεράξιος, τῶν Ραβὶ τοῦ «ἄγγελου» καὶ τῆς «ἐρημίας»,
Μόνος, κατάμονος κι' οὐδέτερος,
Μέσα στὴν κοχλάζουσα πανομοιότητα τῶν προβλημάτων τοῦ ἀν-
θρώπου,

Νὰ περιμένεις τὸν Γκοντώ. — Ποὺ δὲν ἔρχεται.

Νὰ περιμένεις τόν...;

— Ποὺ δὲν ἔρχεται.

Ἄνέγκιχτος ἀπὸ τὸ κορύφωμα τοῦ ἔπους σου,
Μπρὸς στὸ ἐκπορθημένο ἀπὸ τὴ διάνοιά σου, κάστρο τοῦ «ἀτόμου».
Κουφός, στὴν πολύβουη «διαπασῶν» τῆς κατακόρυφης πτώσης σου,
Μέσα στ' ἀπύθμενα τάρταρα τῶν παθῶν σου.
Μὲ τὶς χορδὲς τῆς ψυχῆς σου, ἄλαλες,
Στομωμένες ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὰ τραχυὰ δάχτυλα τῆς σύγκλισης.
Μὲ τοὺς χιτῶνες τῶν ὀμματιῶν σου, ἀνεπειρέαστους
Ἄπὸ τοὺς πορφυροὺς χιτῶνες τῆς Χειροσίμα.

Μόνος, κατάμονος, κι' οὐδέτερος,

Νὰ περιμένεις τὸν Γκοντώ. — Ποὺ δὲν ἔρχεται.

Νὰ περιμένεις τόν...;

— Ποὺ δὲν ἔρχεται.

Ἄλί, λοιπόν,

Στὸν ὄπου σ' ἔχει ἀδερφὸ καὶ παραστάτη,

Καὶ καρτερεῖ ναρθεῖς

Στὸ στοίχο τῆς ζωῆς, τὸ κενὸ νὰ καλύψεις.

Τί ἐσύ,

Πάντα θὰ περιμένεις τόν...;

— Ποὺ δὲν ἔρχεται.

Καὶ πάντα θ' ἀπουσιάζεις.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Όταν «έγκαλῶ» τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὸν πόλεμο,
Τοὺς ἐμπόρους του, φυσικά, πρώτους - πρώτους λογιάζω.
Όμως, εὐτὺς μετὰ, κι' ὅλους τοὺς ἄλλους — δίχως διάκριση,
Ἐμὲ κ' ἐσὲ καὶ τὸν καθένα
Ποὺ τοὺς προσφέρουμε τ' ἄλλικο αἷμα μας, — φτηνὴν πραγμάτια
Γιὰ νὰ τὸ ξετιμηώσουνε σὲ χρῆμα καὶ σὲ μάλαμα,
Θροφὴ γιὰ τ' ἀχόρταγο πουγγί τους.
Κι' οὐδε σκιάζουμαι ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ ποῦνε «ἄπατρη» — θὰ μὲ ποῦνε,
Τί στένεψαν, τόσο πολὺ, τὰ σύνορα τοῦ κόσμου,
Ποὺ σμίξαν οἱ Πατρίδες, — ἀξεχώριστες,
Δικὴ σου καὶ δική μου καὶ τοῦ καθενοῦ, — σὲ μιὰ
Τῆ Γῆς.
Μ' ἓνα κατώφλι γιὰ τὸ ἔμπα ὅλων μας.
Μὲ μιὰν ἀυλίτσα γιὰ τὶς συντυχιές μας.
Μ' ἓνα σύνορο, τὸν Ἴσημερινό της.
Μὲ μιὰ σημαία, τὸ γαλάζιο πλάτος τ' οὐρανοῦ,
Πλουμισμένη ἀπ' ἀστέρια, — τὶς καρδιές μας,
Ἄσπρες, μαῦρες, κίτρινες, κόκκινες. —
Μὲ μιὰ γλῶσσα, τὸ χαμόγελό μας.
Κι' οὐδε σκιάζουμαι ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ βροῖουν «ἄπατρη» — θὰ μὲ
βροῖουν,
Τί ἔγνοια μιὰ γιὰ μέ,
Τὴν Πατρίδα Γῆ νὰ μὴ προδώσω.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

(Τοῦ καιροῦ μου)

I.

Φωνὴ ἀπὸ τὴν τηλεόραση:

—«Εἰρήνη στὴ γῆ...»

Φωνὴ ἀνθρώπου,

Ποῦ σκαρφάλωσε τὴν κλίμακα τῆς γνώσης,

Ἴσαμε τὸ φεγγάρι,

Ἴσαμε ἐκεῖ, «ἐνθα οὐκ ἔσται τέλος», παρ' ἀρχή,

Ἴσαμε τὴ βαριά σιδερόπορτα τοῦ σύμπαντος,

Π' ὀρθάνοιξε νὰ καλοδεχτεῖ

τὸν Βασιλιά του.

II.

Κραυγὴ ἀπὸ τὴν τηλεόραση:

—«Βοήθειααα...»

Κραυγὴ μικροῦ παιδιοῦ,

Ποῦ δρέμει, γυμνό,

Ἀνάμεσα στὰ πυροπολημένα ἔρσειπα

Μιάς φλεγόμενης Βιετναμέζικης πολιτείας,

Ἴσαμε ἐκεῖ, «ἐνθα οὐκ ἔσται ἀρχὴ»

Ἴσαμε ἐκεῖ, ποῦ δὲν ἔχει διέξοδο,

Ἴσαμε ἐκεῖ, ποῦ δὲν ἔχει ἐλπίδα.

Φ Τ Γ Η

I.

Τοῦτες οἱ «ἐπινίκειες ἰαχές»
Ποῦ ξεφεύγουν ἀπὸ πυρωμένα στήθια
Κι' ἀνεμίζονται στὸν ἀγέρα, ἴσαμε τὰ μεσούρανα,
— λάβαρα Ρωμαϊκῶν θριάμβων, —
Δὲν εἶναι γιὰ τὴ θερμὴ χειραψία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ
φεγγάρι
Μήτε γιὰ τὴν ἦττα τῆς ἐπάρατης ἀρρώστειας.

. . . . .

Καὶ τοῦτος ὁ βαρὺς, θρηῆνος,
Ποῦ βουρλίζει τὰ φυλλοκάρδια,
καθὼς τ' ἀψύ, πολύχρονο κρασί,
Δὲν εἶναι γιὰ τὶς χιλιάδες τὰ παιδάκια τῆς Μπιάφρα,
Ποῦ πεθαίνουν, μονομερίς, ἀπὸ πείνα,
Μήτε γιὰ τὴ ματωμένη καρδιὰ τοῦ Βιετνάμ,
Ποῦ τήνε γλείφει, φωτιὰ μυριόγλωσση.

. . . . .

Τοῦτος ὁ βαρὺς θρηῆνος
Καὶ τοῦτες οἱ «ἐπινίκειες ἰαχές»,
Εἶναι γιὰ τὴν «ἦττα»
Τοῦ ΠΑΟΚ ἀπὸ τὸν ΑΡΗ
Τῆς ΕΒΕΡΤΟΝ ἀπὸ τὴν ΑΡΣΕΝΑΛ

Τῆς ΔΥΝΑΜΟ ἀπὸ τὴν ΟΝΤΕΣΣΑ.

Τῆς ΡΕΑΛ ἀπὸ τὴν ΜΠΕΣΙΚΤΑΣ

. . . . .

Θεέ μου...

Καταμεσις στὸ πέλαγο τῶν προβλημάτων μας,

Ὡς πότε, τὸν κάβο τῆς σωτηρίας

Θὰ τὸν ὀνοματίζουμε

«φυγή;»

II.

Μοῦ 'λεγες, συνεπαρμένος :

—« Ἦταν ὑπέροχο, καταπληκτικό, ἀσύλληπτο!

Νὰ φανταστεῖς πὸς σὲ τοῦτο τὸν τελικὸ τοῦ κυπέλλου,

Μετρήθηκαν δέκα γκόλ,

Ποὺ πυρπόλησαν τὶς κερκίδες,

Μὲ δέκα, ὀλόφλογες ἐκκρήξεις...!

Κ' ἐγώ, συλλογιόμουν, καθὼς σ' ἄκουα,

Τὶς δέκ' ἀτσάλινες βόμβες,

Ποὺ ξεφορτώνει κάθε «φάντομς»

Καὶ τὶς χιλιάδες τὶς ὀλόφλογες ἐκκρήξεις,

Ποὺ πυρπολοῦν

Τὴν ἔρημη χώρα τοῦ Βιετνάμ.

Α Π Ο Ρ Ι Ε Σ

I.

Σὲ τοῦτο, τ' ἄπλερο πουλί,
Τὸ σκελετωμένο ἀραπάκι τῆς Μπιάφρα,
Ποὺ τ' ἀντικρίζω ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τοῦ πολέμου,
Γαντζωμένο, μὲ τὰ νύχια,
Πάνω στὴν ἄψυχη προσδοκία ζωῆς, τῶν μητρικῶν μαστῶν
Νὰ μὲ κοιτάζει
Δίχως νὰ κλαίει,
Δίχως νὰ ζητᾶ,
Μὲ τὶς κόρες τῶν ὀμματιῶν του, δουλωμένες,
'Απὸ 'να, γιγάντιο, ἐρωτηματικό,
Ποιὸς θὰ δώσει τὴν ἐξήγησι
Ποὺ τοῦ χρωστοῦμε;

II.

Τὸ πρωῖ, σήμερα, διάβασα στὶς ἐφημερίδες
Πὼς στὴν Ἀνατολικὴ Βεγκάλη, μὲ τὸν ἐμφύλιο,
Πεθαίνουν, κάθε μέρ' ἀπὸ πείνα
Χιλιάδες παιδιά.
Καὶ τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι μας,
Μοῦ φάνηκεν ὡς νάειδα
Μυριάδες μπρούτζινα, σκελετωμένα χεράκια
Ν' ἀπλώνονται στὸ πιάτο τῆς κορούλας μου.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΡΟΜΠΕΡΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

(Γιὰ ἕνανε ποῦ στάθηκ' ἐλπίδα γιὰ εἰρήνη)

I.

Ἄμε, παιδί μου, στὸ καλὸ καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα,
Ἐγὼ σὲ κοιλοπόνεσα, μὰ σὲ προσμένουν ἄλλοι,
Οἱ πεινασμέν' οἱ δύστυχοι κ' οἱ καταφρονημένοι.
Κι' οὔθε διαβεῖς, οὔθε σταθεῖς, ἢ ἔγνοια μου σὲ σκέπει,
Ἄπὸ κακοῦς καὶ ἰβουλους κι' ἀπὸ λογιῶ παγίδες.
Μ' ἂν τό 'χει γράψ' ἢ μοίρα μου, μεσοστρατὶς νὰ πέσεις,
Οὔθε θὰ πᾶς, χαιρετά μου, τὸν Τζὼν τὸν ἀδερφό σου
Καὶ πέτου πὼς ἢ μάνα του, ἀμάχεται τὸν πόνο,
Σὰ ξέρακας, κατακαμπίς, ποῦ τὸν βαρεῖ δρολάπι,
Κι' οὔλο κινᾶ νὰ γκρεμιστεῖ κι' οὔλο στητὸς κρατιέται.

II.

Τὰ στήθη μου, κατάντικρα στὸν ἥλιο, ξεγυμνώνω
Καὶ τὰ χτυπῶ μὲ τὶς γροθιές, ὥσπου νὰ βγάλουν αἷμα,
Καὶ δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια μου, πικρὸ καὶ μαῦρο χύνω,
Γιὰ κείνον ὅπου στάθηκε, τοῦ ἄγριου μίσους θῦμα,
Τὸν ὄμορφο καὶ τὸν καλὸ, τὸν πρῶτο μέσ' στοὺς πρῶτους,
Ἄπ' ὅσους νιάστηκαν πολὺ, γιὰ δίκιο καὶ εἰρήνη.
Καὶ κρᾶζω, μὲ τῆς λιόντισσας τὸ βρουχητό, ποῦ κλαίει
Τοῦ σκόμνου τὸν ἔξολοθρεμό, ἀπ' ἄγριο κυνηγάρη.

Ἄλι, ἀλὶ καὶ τρισαλί, στὰ Ἔθνη ποὺ σηκώνουν,
πισώπλατα, τὸ δίκολο καὶ φονικὸ μαχαίρι,
Σὲ κείνους ὅπου στάθηκαν, γιὰ τοὺς πολλοὺς ἐλπίδα.

III.

Μιὰ Νέγρα μάνα κάθεται στοῦ Χάρλεμ τὰ κουρέλια,
Τηρᾶ δεξιά, τηρᾶ ζερβά, ματατηρᾶ στὰ πλάϊ,
Τηρᾶ καὶ στὰ ἐπουράνια καὶ πιάνει μοιρολδί.
—«Ἄλι σ' ἐμέ, τὴ δύστυχη, κι' ἀλὶ σ' ἐμὲ τὴν μαύρη,
Ὅπου ἔχα γιὸ τρισάξιο, ἕναν καὶ μοναχόνε,
Κ' ἕνα πουργὸ τὸν ἄρπαξαν, τὸν πῆγαν στὸ σεφέρι,
Πέρα στὶς ζουγκλες τοῦ Βιετνάμ, οὔθε δὲ βγαίνει νῆλιος
Παρακαλῶ σε Παναγιά, παρακαλῶ σε Θεέ μου,
Χρόνους νὰ δώκεις ἕκατὸ στὸν Κένεντυ τὸν Ρόμπερτ,
Νὰ φέρει πίσω τὰ παιδιὰ, νὰ φέρει καὶ τὸν Ἄρτζη,
Νὰ τὸν τρατάρω ἀγκαλιές, νὰ τὸν τρατάρω χάρδια,
Τ' οἱ μέρες μου λιγότεψαν κ' εἶναι τες μετρημένες.
Κ' ἕνα νεγράκι τ' ἄκουσε, στὸ πλάϊ της καθίζει:
—«Σώνουν, κυρά μ' οἱ προσευχές, σώνουν τὰ παρακάλια,
Τὸν Ρόμπερτ τὸν ἐσκότωσαν κι' ὁ γιός σου θὰ πεθάνει.

IV.

Ἕνα πουλί, ὠριόπουλο, μαῦρο σὰ χελιδόνι,
Ἄπ' τὸ Βιετνάμ ἐκίνησε, στὴ Βάσιγκτων κονεύει,
Κονεύει στὸ λευκόσπιτο, στὸ μέγα Καπιτώλι,

Κι' ὡσάν πουλάκι κελαΐδει, σάν ἄνθρωπος μιλαίνει:
—«Ἐσεῖς μανοῦλες Νέγρισσες, κ' ἔσεῖς μανοῦλες ἄσπρες,
'Αφῆστε τὸ μαγεῖρεμα, ἀφῆστε καὶ τὴν λάτρα
Βάλτε μαντῆλες μελανιὲς καὶ μπόλιες μαῦρες πίσσα,
Καὶ σύρτε ν' ἀνταμώσετε τὸν Ρόμπερτ, στὴν 'Ομάχα,
Νὰ τὸν παρακαλέσετε, γονατιστὲς στὸ χῶμα,
Νὰ φέρει πίσω τὰ παιδιὰ, τοὺς ἔρημους τοὺς γιούς σας,
'Οπου σουρὶ πεθαίνουνε, στὶς ζοῦγκλες, στὰ κανάλια».

Καὶ μιὰ γριούλα Νέγρισσα, ἀκούει καὶ δακρύζει:
—«Ἐσὺ καλὰ τὰ λὲς πουλί, σωστὰ μιλεῖς πουλάκι,
Μόνο πὺ τὸ ξαστόχησες, πὼς σκότωσαν τὸν Ρόμπερτ,
Μὲ μπαμπεσιὰ τὸν σκότωσαν, κ' ἄλι στὶς καψομάνες.

V.

'Ἐν' ἀηδονάκι κόνεψε, πουρνό, σὲ κυπαρίσσι,
Σείστηκε καὶ λυγίστηκε καὶ πῆρε τὸ κελαΐδι,
Νὰ πεῖ τὴν καλημέρα του, στὸν βασιλιὰ τὸν ἥλιο.
Μὰ τὸ δεντρί, βαρυσύμμο, τίναξε τὴν κορφὴ του,
Καὶ στὸ πουλί, τ' ἀνέμελο, μὲ πίκρ' ἀπιλογήθη:
—«Τὶ κάνεις σύ, τὸ ἄμυαλο, τί κάνεις, τὸ χαζούλι;
'Ἐδῶ δὲν πρέπεται χαρὰ, δὲν πρέπεται τραγούδι,
Μόνο τὸ κλάμα πρέπεται, τὸ μαῦρο μοιρολόϊ,
Τί στὰ ριζὰ μου σμίξανε, ἀγκάλη, καὶ κοιμοῦνται
'Ο Τζῶν κ' ὁ Ρόμπερτ Κένεντυ τ' ἀγαπημέν' ἀδέρφια
'Οπου τὰ κλαῖν' οἱ Νέγρισσες, ἀμὶ κ' ὁ κόσμος οὔλος.

Δ Ι Α Θ Η Κ Η

Αὔριο πὸν θὰ ξανάρθεις,
 Μάνα μου, μανούλα μου,
 Στὸν ὀμματιῶν σου τὶς φουρτουνιασμένες θάλασσες,
 Νὰ βάλεις τὸ κουράγιο ν' ἀρμενίζει.
 Τί τούτ' ἢ βίζιτα, τὸ ξέρεις,
 Μάνα μου, μανουλίτσα μου,
 Δὲ θά 'ναι γιὰ τὴν «καλημέρα» παρὰ θά 'ναι
 Γιὰ κατευόδιο καὶ γι' «ἀντίο».
 Ὅμως ἐσὺ μὴ ξαστοχήσεις,
 Σὲ κείνον πὸν μισεύει κι' ὅμως καρτερεῖ,
 Στὰ μάτια σου, τὴν ἀνοιξη νὰ τοῦ προσφέρει,
 Στὰ χεῖλη, τὰ λουλούδια,
 Καὶ στὰ φτωχὰ τὰ χέρια σου,
 Τοῦ Μάη τὶς ἡλιαχτίδες.
 Κι' ὅταν,
 Στὸ στῆθος του ἀνθίσουνε
 Τὰ κρεμεζιά τριαντάφυλλα τοῦ παραλογισμοῦ,
 Μὴ σύρεις πρὸς τὸ κοιμητήρι, μόνο σῦρε
 Τὶς καφιομάνες ν' ἀνταμώνσεις
 Τῆς πατρίδας Γῆς,
 Τὶς ἄσπρες καὶ τὶς μαῦρες καὶ τὶς κίτρινες,
 Νὰ σμίξετε, ταμπούρι, τὶς καρδιές σας,
 Στὸ διπλοπόρτι τῆς ζωῆς,
 Γιὰ τοὺς πολέμους σκιάχτρο.

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Κι' όταν οί Φαρισαῖοι
Σταυρώσουν τὴν ἐλπίδα σου, μεσοστρατίς,
'Ατός σου γίνε 'Αριμαθαίας, ἀδερφέ μου,
'Αποκαθήλωσε καὶ κήδεψέ την,
Στ' ἄδυτα τοῦ κουράγιου σου,
Γιὰ τὴν 'Ανάσταση,
Ποῦ δὲν ἀργεῖ.

ΚΟΡΕΤΤΑ ΛΟΥΘΕΡ ΚΙΓΚ

'Απὸ τὴν ἄφατη ὀδύνη τῆς ψυχῆς σου,
Μεταλαβαίνει, εὐλαβικά, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου,
Γιὰ νὰ κυφορήσει τὴν ἐλπίδα,
Ποῦ θὰ πλαστουργήσει τὴν ζωοδότραν ἀπόφαση
'Απὸ γρανίτη καὶ διαμάντι.
'Ἐσὺ δὲν εἶσαι μόνο,
Τὸ λουλούδι ποῦ τοῦ στέρησαν τὸ ἄρωμα,
'Ο οὐρανὸς ποῦ τοῦ στέρησαν τὸν ἥλιο,
'Ἡ ροδαυγούλα ποῦ τῆς στέρησαν τὶς δροσοσταλίδες της.

Εἶσαι...

Ἡ ἐλπίδα γιὰ ξημέρωμα,

Ποὺ τὴν κάρφωσαν, μεσοστρατίς,

Τ' ἀπόκρυφα, φαρμακερὰ βέλη,

Τῆς μέγαιρας Νύχτας.

Ἡ ἀπαντοχὴ γι' ἀγάπη,

Ποὺ τὴν μάντρισαν, ὀλοῦθε,

Τὰ αἰχμηρὰ δόρατα τῆς «διάκρισης» καὶ τοῦ «Ἄρη».

Κράτησες καὶ κρατοῦμε.

Δὲ γονάτισες καὶ δὲ λυγίζουμε.

Γιὰ νὰ ξημερώνουν

Οἱ ἄναστρες νύχτες.

«ΤΟ ΚΤΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ» ΤΟΥ ΠΙΛΟΤΟΥ

Κραυγή στὴν ζούγκλα:

—«Βοήθειααα...

Μ' ἀκούει κανείς...;

Εἶμαι λαβωμένος...

Δὲ μπορῶ νὰ λύσω τοὺς ἱμάντες τοῦ ἀλεξιπτώτου...

Χάνω αἷμα...

Κρυώνω...

Βοήθεια...

. . . . .

Παραίτηση:

—«Εἶμαστ' ἑκατὸ σκολειταρούδια

Τοῦ χωριοῦ Μά-Λί, στὸ Βιετνάμ.

Κι' ἂν εἶσαι φίλος μας, Θεούλη,

Χάρισε στὸ δάσκαλό μας μιὰ καταρροή,

Νὰ μείνει κείνος στὰ στρωσίδια του, — ζεστούτσικος

Κ' ἐμεῖς μονάχα στὴν αὐλή.

Τραλαλά, τραλαλό,

Στὸ παιγνίδι στὸ χορό,

Ἢ «ἀλφαβήτα» δύσκολη,

Μὰ τὸ κρυφτούλι 'ναι καλό».

. . . . .

—«Ὅταν ἄνοιγα τ' ἀνατολικὸ παράθυρο, στὸ σπίτι μας,

Τὰ γαλάζια πρωῖνὰ τοῦ Μάη,
Εὐτὺς χυμοῦσαν νὰ καλημερίσουν τὶς αἰσθήσεις μου,
Μυρωμένες ἀνασαιμιές, ἀπὸ τοὺς ἀνθισμένους ὀπωρῶνες
Τῆς Καλιφόρνιας μου...

Σήμερα εἶναι Μάης, — πρώτη μέρα του, —
Κ' ἐγὼ κοίτομαι καταγῆ,
Σ' ἓνα μικρὸ ξέφωτο, παρθένου δάσου, τῆς ζούγκλας τοῦ Βιετνάμ,
Κι' ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς σάρκας μου, — βαθειὰ πληγῆ
στὸ πλευρό μου,

Χυμᾶ
Νὰ καλημερίσει τὶς αἰσθήσεις μου,
Καὶ νὰ δουλώσει τὴν ἀπαντοχὴ μου,
'Ο πόνος».

Παραίσταση:

—«'Ελα λοιπόν, Τσὲ Φέγκ, μικρούλη, — τί καρτερᾶς;
'Εδῶ 'μαι, νά, καὶ πιάσε με.
Μόνο, νὰ ξέρεις — εἶμαι πεταλούδα ἐγώ.
Κι' ἀκόμα πιὸ ξωτικιά, — πυγολαμπίδα εἶμαι,
Ποὺ σβυῶ καὶ χάνουμαι καὶ σ' ἀφίνω στὸ σκοτάδι,
Νὰ τρέμεις τὰ τελώνια καὶ τὸν δράκοντα.
Τραλαλά, τραλαλό,
Στὸ παιγνίδι, στὸ χορό.
'Ἡ «ἀλφαβήτα» δύσκολη,
Μὰ τὸ κρυφτούλι 'ναι καλό».

—«Θυμοῦμαι, ὅταν ἤμουν παιδί,
 Πῶς ὅτι πιότερο λαχταροῦσα,
 Ἦτανε νὰ πετῶ τὸ μπαλόني μου, στὴ φάρμα μας,
 Τὰ μενεξεδένια δειλινὰ τοῦ Μάη,
 Ὅταν ὁ ταξιδιάρης μπάτης στράτιζε, ἀπὸ τὴ θάλασσα,
 Ἦσαμε τὸν ἀγαπημένο μου, μικρὸ λόφο, μὲ τὶς ἀνθισμένες ἀκακίες.
 Ὦρες στεκόμουν ὀρθός, στὰ χεῖλια τοῦ γρανιτένιου βράχου, —
 πάν' ἀπὸ τὴν ἄβυσσο,
 Καὶ ξετύλιγα σπάγγο, — τοὺς κρύφιους πόθους τῆς καρδιᾶς μου, —
 Ὡσπου γελιόμουν πῶς κι' ἀτός μου πορπάταγα πάνω στὸ τεντω-
 μένο μπρισίμι,
 Ν' ἀπαντηθῶ μὲ τὸ μαγεμένο μπαλόني, — τ' ὄνειρό μου.
 Καὶ σιργιανοῦσα τότες, λεύτερος, στὰ μεσοῦρανα,
 Καὶ στράτιζα κατὰ τὴ φάρμα τοῦ συμμαθητῆ μου,
 Πέρα στὸν ὄχτο τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, — πὺ φίδιζε στὸν ἀπλω-
 τὸ κάμπο, —

Κ' ἔμπηξα φωνή:

«Ἠλάϊ... Ἠλάϊ...

Κοίτα με...»

.....

Σήμερα, τὸ δειλινὸ στὸ «δέλτα» τοῦ Μεγκόγκ,
 Ἦτανε τὸ ἴδιο μενεξεδένιο, καθὼς ἐκεῖνο τῆς Καλιφόρνιας μου.
 Κι' ὁ μπάτης, λουσιμένος στ' ἀπλωτὰ νερά,
 Σιργιανοῦσε πάν' ἀπὸ τοὺς ὀρυζῶνες,
 Τὸ ἴδιο δροσερός, ὅπως στὴν Καλιφόρνια μου.
 Ὁ οὐρανός, ντυμένος τὸ κρεμεζὶ βελούδινο πανωφόρι του,
 Καὶ τὴν ἀτλαζένια γαλάζια χλαμύδα, μὲ τ' ἀσημένια κρόσσια,

Φάνταζε τὸ ἴδιο πανώριος, ὅσο στὴν Καλιφόρνια μου.

Καὶ τὰ φάντομς...

Πρόβαλαν πίσ' ἀπὸ τὶς δασωμένες κορφές,

Σὰ σμάρι ἀπὸ ρομφαῖες τοῦ Ἀρχάγγελου.

Καὶ λόγγισαν τὸν ὀρίζοντα

Καὶ ξέσκισαν τὴν γαλάζια χλαμύδα

Καὶ χαμήλωσαν πάν' ἀπὸ τὸ σκολεῖο τοῦ μικροῦ Βιετναμέζικου χω-
ριοῦ τῆς ζούγκλας,

Καὶ χαμήλωσαν πάν' ἀπὸ τὸν τρόμο τῶν παιδιῶν...

Καὶ τὰ φάντομς χαμήλωσαν πολὺ, Ἴηλάι...

Ἴηλάι... Ἴηλάι...

Μὴ μὲ κοιτᾶς...»

Παραίτηση:

—«Ποῦ ἦσουν, γέρο δάσκαλε, σὰν ἦρταν τὰ τελώνια;»

—«Στὸ στρῶμα, μὲ καταρροή καὶ μὲ τὰ μαῦρα γερατειά».

—«Ποῦ ἔναι τα, γέρο δάσκαλε, τὰ ἕκατὸ παιδόπουλα;»

—«Παίξουνε τὸ κρυφτούλι τους. Ψάχνω καὶ δὲν τὰ βρῖσκω,

Καὶ κάθουμαι, μεσοστρατίς, μονάχος κι' ὀλομόναχος

Καὶ καρτερῶ τα νά ῥτουνε, τὸ μάθημα ν' ἀρχίσω».

—«Καὶ τί ἔναι αὐτὸ ποὺ τραγουδᾶς, γεροξεκούτη δάσκα-
λε;»

—«Τὸ τραλαλὰ τὸ τραλαλό,

Στὸ παιγνίδι στὸ χορὸ,

Ἢ «ἀλφαβήτα» δύσκολη,

Μὰ τὸ κρυφτούλι ἔναι καλό.»

—«Κοίτομαι, ξέψυχος...

Πάνω στὸ ὑγρὸ, λασπωμένο, χῶμα τῆς ζούγκλας,
Μὲ μιὰ βαθειὰ πληγή, πὺν αἱμορραγεὶ στὴν ἀπαλάμη μου,
'Ανήμπορος ν' ἀπαλλάξω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τὴ βαρὴ φυλακὴ τῶν
βλεφάρων,
'Ανήμπορος νὰ σαλέψω τὸ χέρι, νὰ σταυροκοπηθῶ,
Μόνος...

Ἐτοιμοθάνατος...

Κι' ὄλο ἀναρωτιέμαι...

Πότε πεθαίν' ἢ «μνήμη»... πότε πιά;»

Παραίτηση:

—«Ἐλᾶτ', ἐλᾶτε...

Μάρα, Τσὲ Φέγκ, Τσὲν Γί, κ' ἐσὺ Σάο Σί,

Ἐλᾶτε ὄλα, — νάτος

Κοίτεται καταγῆ

Κι' ἀπὸ τὸ πλευρὸ του τρέχει αἷμα, — θέ μου, πόσο
αἷμα! —

Ποὺ ποτίζει τὸ γρασίδι καὶ βάφει κρεμεζί τὸ βαλτόνερο.

—«Τί ὁμορφος πὺν εἶναι - τος!»

—«Πιὸ καλὸς κι' ἀπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ Λιάο Σούγκ,

Τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδερφῆς μου.»

—«Ξανθούλης καὶ γλυκούτσικος,

Καθὼς οἱ ἀγγέλοι τῶν καθολικῶν.»

—«Πιὸ νόστιμος κι' ἀπὸ τὸν κάου-μπού Ρόρυ Κάλχουν,

Ποὺ τὸν εἶδε ὁ δάσκαλός μας στὸ σινεμά, μὲ δυὸ πι-
στόλια.»

—«Τὸν ἀγαπῶ...»

—«Ἔχει τὰ μάτια σφαλιχτά.»

—«Μὴ λάχει κ' εἶναι πεθαμένος;»

—«Πεθαμένος; Ὅχι, ἀνασαίνει, — νά τος...

Κι' ἂν δὲ σᾶς φτάνουνε τὰ μάτια μου, δεῖτε τον μὲ τὰ
δικά σας.»

—«Ζεῖ... ζεῖ... ζεῖ...»

—«Διψῶ..

Μέσα στοὺς βολβοὺς τῶν ὀμματιῶν μου,

Σπᾶνε τ' ἀφρισμένα νερὰ

Τοῦ νταντελλένιου γιαλοῦ τῆς Καλιφόρνιας μου.

Κυλοῦνε τὰ θολὰ νερὰ τοῦ Μεγκόγκ,

— Μὲ τὶς ξαφνικὲς, ὀργισμένες κατεβασιές τους.

Κελαρύζει τὸ κρουσταλλένιο νεράκι τοῦ μεγάλου χαντακιοῦ,

Ποὺ ἀρδεύει τὰ περβόλια, στὸ ράντζο μας.

Μιὰ γουλιὰ νερό...

Μιὰ στάλα νερό, Ἥλιά...

Διψῶ...»

Παραίτηση:

—«Διψᾶ...!»

—«Διψοῦνε λοιπὸν κ' οἱ κάου-μπόυδες;»

—«Διψοῦνε κ' οἱ ξανθόμαλλοι ἀγγέλοι;»

—«Ἄχ, νὰ μποροῦσα...

—«... νὰ τότε χόρταινα νερό.»

—«Ἄχ, νὰ μποροῦσε πεθαμένος,

Νὰ γνιάζονταν τὸν ζωντανό.

Αυτό, Θεέ μου, θά 'τανε τὸ θάμα σου, τὸ πιὸ τρανό.
Μὰ τοῦτο, μήτε Σὺ δὲ τὸ μπορεῖς,
Γιατί 'ναι δύσκολο, πολύ,
Γιὰ οὐλους ἀντάμα τοὺς θεούς.
—«Σὲ λίγο, λιγουλάκι ἀκόμα,
Θά 'ναι δικός μας.»
—«Χώωμααα...»

—«Ἡ διαμαρτυρία...

Ἦρθε μετὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς ἐντολῆς.

—«Γιατί τὸ χωριό, κύριε σηναγέ; Γιατί τὸ σχολεῖο;».

—«Τὰ πάντα. Πέτρα στὴν πέτρα. Ὡσπου νὰ ἐξουδετερωθοῦν, οἱ καμου-
φλαρισμένοι ἐκτοξευτὲς πυραύλων ἀέρος.»

Κ' ἢ κατάρριψη...

Ἦρθε μετὰ τὴ διαμαρτυρία.

Γιατί ν' ἀργήσω τόσο πολύ;

Γιατί ν' ἀργοῦνε πάντα οἱ διαμαρτυρίες;»

Παραίτηση:

2 —«Ἔλα νὰ τρέξουμε ἀντάμα, στ' ἀπλωτὰ λειβάδια.»

1 —«Ἔλα κοντά μας, ὄμορφε κάου-μπόϋ.»

—«Καβάλλα στ' ἀσημένα τ' ἄλογα.»

—«Πού 'ναι πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ τὸν ἄνεμο.».

—«Πού 'ναι πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ τὴν ἀστραπή.»

—«Πού 'ναι πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ τὴ δίστομη τὴ λόγχη.»

—«Μὴ σκιαῖζεσαι, καλέ μας,

Στὸν τόπο μας τὰ παιδιὰ πεθαίνουνε παιδιά.»

—«Ἔλα μαζί μας, κάου-μπόϋ.»

—«Νὰ τρέξουμε, μὲ τ' ἀσημένια τ' ἄλογα.»

—«Ἰσαμ' ἐκεῖ, πού δὲ φτάνουν τὰ τελώνια.»

—«Ἰσαμ' ἐκεῖ πού δὲν ἔχει σκοτάδι.»

.....
—«Ξάφνου γροικῶ τὶς μασέλλες τοῦ πόνου

Νὰ χαλαρώνουν τὸ φριχτὸ δάγκωμα στὴ σάρκα μου,

Καὶ σύγκαιρα τὴ μνήμη νὰ θολώνει,

Καθὼς τζάμι, σὲ παράθυρο ζεστῆς κάμαρας, τὸ χειμῶνα.

Κ' εἶναι σὰ νὰ βουλιάζω στὸν ἀπαλὸ κόρφο μιᾶς «ἀδερφῆς τοῦ
ἐλέους,»

—Λευκῆς, ἀγέρινης ὀπτασίας, —

Ποῦ μοῦ ψιθυρίζει στ' ἀφτί,

Τὸ παιδικὸ νανούρισμα τῆς μάνας μου...»

.....
Παραίτηση:

—«Καβάλλα στ' ἀσημὶ φαρί,

Π' ἀγρηγορεῖ κι' ἀγρηγορεῖ,

Ἔλα κοντά μας, κάου-μπόϋ.

Κι' ἄσε τὸ δάσκαλο, πυρό,

Δάκρυ νὰ χύνει, γιὰ καιρό,

Μὲ πικρομοιρολόϊ.»

.....
—«Πετῶ...

Ἦχι... πορεύομαι...

Πάνω στὸ τεντωμένο μπρισίμι τοῦ αἵτοῦ μου...

Ἦλο καὶ πιὸ ψηλά...

“Ολο και πιό ψηλά...

Μὲ τὴν ἀγκαλιά μου φορτωμένη κόκκινα γαρούφαλα,...

Ποὺ τὰ σκορπῶ...

Πάνω ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου Καλιφόρνια...

Πάνω ἀπὸ τὸ πυρπολημένο Βιετναμέζικο σχολειό...

Πάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ σιάδι τῆς ζούγκλας, ποὺ μὲ κράτησε στὴν ἀγκαλιά του

Μὲ βλέπεις, Ἡλάϊ...

Κοίτα με...

Σκοτάδι...

Ποῦ εἶσαι, Ἡλάϊ...;

Ἦθελα νὰ σὲ παρακαλέσω... νὰ πεῖς στὴ μάνα μου...

Νὰ πεῖ στίς... μάνες...

Νὰ μὴν ἀργοῦνε στὴ διαμαρτυρία τους...

Νὰ πεῖ στοὺς ἀνθρώπους...

Νὰ μὴν ἀργοῦνε στίς... διαμαρτυρίες τους...

Σκοτάδι...

Μὴ φεύγεις, Ἡλάϊ...

Μὴ φοβᾶσαι...

Δὲν εἶναι... φάντομς...

Εἶναι ὁ... αἰτός μου...

Εἶναι... γαρούφαλα...»

... στὴ ... μά...να ... μου...

... στίς ... μά...ν...ες ...

... στοὺς ... ἀν..θρώ...πους ...

... δ...ια...μα...ρτύ ...

ΛΑΜΒΑΝΩ ΤΗΝ ΤΙΜΗΝ ΝΑ . . .

ὦ, ναί...

Τοῦτο π' ἀρχινῶ νὰ γράφω,

Δὲ θά 'ναι ποίημα, — πολὺ καλὰ τὸ ξέρω.

Μιὰ προσφορὰ θά 'ναι, γιὰ τοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου,

Ὅπου τὰ κέρδητά τους, ἀπὸ τὰ μαστάρια του βυζαίνου

Τὸ φτουρικὸ τὸ γάλα κι' ἀυγατίζουν.

Ἔ, σεῖς,

Πού, στὸ καζάντι σας, τὴν πᾶσα πίστιν κλείτε,

Κι' ἄλλοτε δὲ λατρεύετε Θεό, πάρεξ τὸ χρῆμα,

Σᾶς γνιάζουμαι πολὺ, — πιστέψτε με, —

Πολὺ σᾶς συλλογιούμαι,

Τώρα πού τὰ μαστάρια τῆς παχειᾶς γελάδας,

— χρόνον τὸ χρόνο, μέρα τὴ μέρα —

Στερεύουτε ἀπὸ τὸ φτουρικὸ τὸ γάλα,

Καθὼς οἱ σταυλίτες, — οἱ λαοὶ —

Ἄρνοιονται,

Τὸ θρεφτικὸ νὰ τῆς προσφέρουτε ταῖνι,

— τὸ γαῖμα τους.

(Ἐδῶ, ν' ἀποξεχάσουμε τὸν στίχο καὶ γλῶσσα πρέπο μας ν' ἀλλάξουμε).

Λοιπόν, ἀξιότιμοι κύριοι, προσέλθετε ν' ἀκούσετε μιὰ προσφορὰ συμφερτικὴ σας, ἀπὸ 'ναν ποιητή, — π' ὀλοζωῆς δὲν ἀξιώθηκε νὰ γρά-

ψει δυὸ στίχους τῆς χαρᾶς, καθὼς δὲ ξάδειασε νὰ κλαίει, σιργιανόν-
τας στὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Σήμερα, σεβαστοί μου, κύριοι, — ὅπως κι' ἀτοί σας διαπιστώνετε, —
πυκνώσανε, στὶς βίγλες τῆς ζωῆς, οἱ βιγλάτορες τῆς εἰρήνης, — σο-
φοί, ποιητές, φοιτητές, ἐργάτες, στρατιῶτες, ἄλλοι, — καὶ ξέπεσεν ὁ
πόλεμος σὲ φτεινὴ ἐπιχείρηση, πὺ δὲν ταιριάζει, στὶς τιτανικὲς δυνα-
τότητές σας.

Λίγα τὰ πλοῖα πὺ βουλιάζουνε στὶς θάλασσες τοῦ Βιετνάμ. Λίγα τὰ
τάνκς πὺ λαμπαδιάζουνε στὴν ἔρημο τοῦ Σινά. Λιγοστὸ τὸ γαῖμα πὺ
ποτίζει καὶ καρπίζει τούς... Ἴσολογισμούς σας.

Τὰ ὑπεραισιόδοξ' ἀνακοινωθέντα τῶν «Ταμείων» σας :

«Μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Θείας Προνοίας παρατηρήθη
καὶ νέα, ηὐξημένη, εἰσροὴ κερδῶν, ὀφειλομένη εἰς τὴν
δραστηριοποίησιν τῶν μαχῶν, καθ' ἅπαντα τὰ μέτωπα»

χαμήλωσαν τὸν διθυραμβικὸν τόνον τους κι' ἀποξέχασαν τὴν θεία Πρό-
νοια :

«Παρατηρεῖται ἐξακολουθητικὴ μείωσις τῶν κερδῶν,
λόγω τῶν πανταχόθεν καταβαλλομένων προσπαθειῶν
δι' εἰρήνευσιν».

Στὸ ἐργοτάξιό σας τοῦ Βιετνάμ, ἡ «Πατριίδα», πρώτη της φορᾶ, ἀπὸ
«καταβολῆς» πολέμου, ἀρνήθηκε νὰ ταυτιστεῖ μαζί σας κι' ἀφαίρεσε
τὸ προσωπεῖο της ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας, μπροστά στὰ ἔκκληκτα μά-
τια τῶν στρατιωτῶν.

Ὅθεν, ἀξιότιμοι κύριοι, «τῶν πραγμάτων οὕτως ἐχόντων», λαμβάνω
τὴν τιμὴν νὰ προτείνω «εὐσεβάστως», ν' ἀλλάξετε τὸν ἐπιχειρησιακὸν
κύκλον σας καὶ νὰ καταστήσετε ἀντικείμενον τῶν ἐνδιαφερόντων σας
τὴν εἰρήνην.

᾽Ω ναί, φυσικά, ἔχετε δίκιον νὰ μείνεν' «ἐνεοί».

Ὅμως, ἡ λεπτομερὴς ἀνάλυσις τῶν ἐπὶ μέρους στοιχείων τῆς προσφορᾶς μου, τὰ κίνητρα κέρδους πὺθὶ ἀπροβάλουν κ' ἡ μακροπρόθεσμα βέβαιη αἰσιοδοξία τῶν «οἰωνῶν», θὰ ἐρεθίσουν, — δὲ γίνεται — τὶς κεραεῖς τῶν ραντάρ, πὺθὶ φυτέψατε στὴ θέση τῆς καρδιάς σας.

Μὲ τὴν ἄδειά σας, λοιπόν, ἀξιολογήσαστε μου κύριοι, «ἄρχομαι ἀναλύων» τὴν προσφορά μου.

Ὡς γνωστόν, τὰ κράτη τοῦ «σύμπαντος κόσμου», διακρίνονται σὲ ἀνεπτυγμένα καὶ ὑποανάπτυκτα.

Καὶ ἀνεπτυγμένα μὲν «καλοῦνται» τὰ κράτη στὰ ὁποῖα «βασιλεύει» πολὺς πλοῦτος καὶ πολλή... φτώχεια, ὑποανάπτυκτα δέ, κείνα στὰ ὁποῖα «βασιλεύει» μόνο πολλή... φτώχεια.

Σὲ τοῦτα τὰ στερνά, οἱ ἄνθρωποι πορεύουνε:

Δίχως ψωμί, σχολειά, σπίτια, φαρμακεία, νοσοκομεῖα.

Δίχως θέατρα, πανεπιστήμια, δρόμους, ὕδραγωγεία, ἠλεκτρικό.

Δίχως οὐρανοξύστες, ἀεροδρόμια, πάρκα, μετρώ, κόκα-κόλα.

Δίχως ἵπποδρόμια, καζίνα, φέρυ μπῶτ, ποδοσφαιρικὰ γήπεδα, ΠΡΟ-ΠΟ.

Δίχως μουσεῖα, βιβλιοθήκες, ἀντιδραστήρες, ἠλεκτρονικοὺς ἐγκέφαλους, πετρογάζ.

Δίχως πλατίνα, διαμάντια, ζαφείρια, πέτρες ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

Δίχως ὑπερωκεάνεια, διαστημόπλοια, ὑποβρύχια, σιδηρόδρομους, νάυλον.

Δίχως ψυγεία, πλυντήρια, ἠλεκτρικὲς κουζίνες, θέρετρα παραθερισμοῦ, ξυραφάκια ΑΣΤΟΡ.

Δίχως ἀρδευτικὰ φράγματα, σοῦπερ-μάρκετ, καμπιούτερς, τελέφερικ, «ποδόμακτρα».

Κτλ... κτλ...

Ἐλπίζω λοιπόν, ἀξιότιμοι κύριοι, — τί λέω ἐλπίζω, εἶμαι βέβαιος —
νὰ σᾶς βρῶ σύμφωνους μαζί μου, πὼς πάνω σὲ τούτη τὴν παρθένα
ὑποδομὴ θὰ μπορέσετε νὰ στεριώσετε τὴν ἐπιχείρησή σας «ΕΙΡΗΝΗ»
πὸν θ' ἀποβλέπει στὴ λύση τῆς πιὸ κερδοφόρας γιὰ σᾶς πολυβάθμιας
ἐξίσωσης «ἀνεπτυγμένων» καὶ «ὑποανάπτυκτων» κρατῶν.

Γιὰ νὰ ζεστάνουν τὶς παγωμένες ἀπαλάμες τους, τὰ πεινασμέ-
να παιδάκια τῆς γῆς,

Μ' ἓνα κομμάτι ψωμί, ἀπ' ἀχνιστὸ σταρίσιο καρβέλι.

Γιὰ νὰ στολίσουν οἱ Ἄλφαβήτες, στὰ σκολειά,

Μὲ ροδοδάφνες,

Τὰ ριζάφτια τῆς τραχειᾶς «ἀμάθειας».

Γιὰ νὰ δροσίσουν τὰ φρυγμένα χεῖλια τῆς ἔρημος Σαχάρας,

Ἐκτὸ νερὰ τρεχάμενα, πὸν ν' ἀρμενίζουν

Τὴν ἐλπίδα τῶν ἀναγκασμένων.

Γιὰ νὰ στεγνώξει τὸ πυρὸ δάκρυ

Στὰ μάγουλα τοῦ μαύρου πατέρα τῆς Ἀφρικῆς

Π' ἀνημπορεῖ, αἰῶνες, τὴ σπορά του ν' ἀναστήσει

Κ' ἢ μπρούντζινη συμβία του νὰ πάψει νὰ καταριέται τὰ στέρφα
στήθια της,

Π' ἀντὶς ζωὴ, τὸ θάνατο κερνοῦνε.

Γιὰ νὰ σπείρουμε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς γῆς φλογάτα ρόδα καὶ
γαρούφαλα,

—Οὔθε μὲ πόλεμον ἀμάχες κ' ὄχρητες λυθῆκαν.

Τόσες μυριάδες, ὅσες τὰ κρεμεζιὰ τριαντάφυλλα τοῦ αἱμάτου

Π' ἀνθίσανε στὴ σάρκα τοῦ ἀνθρώπου.

Γιὰ νά...

Ἦ Θεέ μου...

Συγχωρεῖστε με, ἀξιοσέβαστοί μου, κύριοι.

Σᾶς ζητῶ συγνώμη, σᾶς ζητῶ χίλιες φορές συγνώμη, — παρασύρθηκα.

Σωστά, ἔχετε δίκιο, ἔχετε πολὺ - πολὺ μεγάλο δίκιο.

Δὲν εἶναι τωραδὰς ὥρα γιὰ συναισθηματισμούς μήτε γιὰ ποίηση, — ἔκανα λάθος.

Καὶ μήτε γιὰ χαρὲς ἀπὸ τὰ κέρδητα τῶν ὑποανάπτυκτων, παρὰ μονάχα γιὰ τὰ δικά σας κέρδητα καὶ τὸ καζάντι νὰ νιαστοῦμε.

Λοιπὸν ἀξιότιμοι κύριοι, μὲ τὴν ἄδειά σας, «ἄρχομ' ἐξηγῶν, τὸ κατ' ἐξοχὴν φλέγον σημεῖον τῆς προσφορᾶς μου, δηλονότι τὸ σχέσιν ἔχον μὲ τὰς ἀμοιβὰς σας».

Ὡς γνωστόν, στὴν «Ἀκτὴ τοῦ Χρυσοῦ» — π.χ. — ὑπάρχει πολὺς χρυσός, — γιὰ ὅσους ὑπάρχει. Καὶ διόλου ψομί, γιὰ ὅσους τὸ χρειάζονται. Εἶναι δὲ ὁ χρυσός, μέταλλον «εὐγενές», κατάλληλο γιὰ τὴν κατασκευὴ ἰσχυρῶν «βακτηριῶν» ποὺ νὰ στηρίζουν τὰ χωλαίνοντα «Ταμεία» σας.

Στὴν ἀκτὴ τῶν ἀδαμάντων, πάλι, ὑπάρχουν πολλὰ διαμάντια, — γιὰ ὅσους ὑπάρχουν. Καὶ διόλου ψομί γιὰ ὅσους πεινοῦν. Εἶναι δὲ ὁ ἀδάμας λίθος «τίμιος», λιθάρι παναπεῖ, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὶς μυριάδες τὶ φυτευτὰ κοτρῶνια τοῦ — Παγγαίου, ἃς ποῦμε — σὲ τοῦτο, πὼς ἐκεῖνος ξετιμηῆται σὲ μάλαμα, ἐπειδὴ, — λέει — εἶναι σπάνιος. — Ἐδῶ γελάστε, λεύτερα μὲ τὴν «τιμιότη», πού 'ναι καὶ σπάνια καὶ διαμάντι καὶ τήνε ξετιμῶνετε σεῖς, σὲ δεκάρες.

Κι' ὀλοῦθε, σὶς «ὑποανάπτυκτες» χῶρες, ὑπάρχουν:

Κάτ' ἀπὸ τὴ γῆς, πετρέλαιο καὶ κάρβουνο κι' ἀσήμι καὶ χαλκὸς καὶ σίδηρο καὶ κασσίτερος κι' ἀλουμίνιο καὶ μαγγάνιο καὶ μαγνήσιο καὶ μάρμαρα κι' ὀπαλίνες καὶ φυσικὰ ἀέρια καὶ μυριάδες ἄλλοι ὕλικοι

θησαυροί, «ἀμυθήτου — ὅπως λέμε στὸν τόπο μου — ἀξίας.

Καὶ πάλι, πάνω στὴ γῆς, ὑπάρχουν:

Δάσα παρθένα, μὲ χρήσιμη ξυλεία, πὸν γιὰ τώρα, μονάχα τῶν ἀγρι-
μιῶνε στέκονται κούρνιας.

Καὶ νερὰ τρεχάμενα π' ἀτιθάσειτ' ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀσωταίνουν
τὴ δύναμή τους καὶ δρέμουν, ἀλογάριαστα, ν' ἀρδέψουν τοὺς ὠκεα-
νοὺς.

Καὶ ζοῦγκλες, ἀπάτητες ἀπὸ τὸ πνέμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ στέπρες χέρ-
σες, πὸν καρτεροῦνε τὸ σίδηρο, νὰ τοὺς ξεσκίσει τὰ σπλάχνα, νὰ καρ-
πίσουνε κεῖνα τὸ γέλιο.

Κι' ἀκόμα ὑπάρχουν...

“Ὅμως ἐδῶ, λαμπροί μου κύριοι, νομίζω πὸς μπορῶ νὰ διακόψω τὴν
ἀνάλυση τῆς προσφορᾶς μου, στὸ σημεῖο «ἀμοιβαί σας». Γιατὶ κάτι
μέσα μου μοῦ λέει πὸς οἱ ἠλεκτρονικοὶ ἐγκέφαλοι πὸν φυτέψατε στὴ
θέση τῶν ἐγκεφάλων σας, κατάγραψαν τὰ εὐνοϊκὰ στοιχεῖα της, τὰ
ἐπεξεργάστηκαν «ἀκαριαίως» καὶ κατάληξαν σὲ θετικὰ κ' «εὐοίωνα»
συμπεράσματα.

Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα μόνο, «περαίνων», — ὅπως γράφουμε στὸν
τόπο μου, στὴν ἐπίσημη γλῶσσα τοῦ Κράτους· ἔχουμε κι' ἀνεπίσημη
τοῦ λαοῦ, — νὰ μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ σᾶς ὑποβάλω, δυὸ παρακλήσεις:
Πρῶτο: Πρὶν ἀρχίσετε τὴ συνεργασία μὲ τοὺς ὑποανάπτυκτους λα-
οὺς ν' ἀποξεχάσετε τὴν ψυχολογία τοῦ «ἀποικιοκράτη» καὶ νὰ στα-
θῆτε τίμιοι «ἀντισυμβαλλόμενοι».

Γιατὶ κάτι νεαροὶ βλαστοὶ πὸν κυφορήθηκαν στὰ σπλάχνα τούτων
τῶν λαῶν καὶ σπούδαξαν στὰ δικά σας Πανεπιστήμια, ἀπ' ὅλες τὶς
διδαχῆς τῶν σοφῶν δασκάλων σας, ὅτι πιότερο πῆραν «ἐπὶ πόνου»,
εἶναι κεῖνες γιὰ «λευτεριά», «δικαιοσύνη» καὶ «ἰσότητα» τῶν ἀνθρώ-

πων καὶ τῶν φυλῶν.

Καὶ δεύτερο: Νὰ προσπαθήσετε νὰ μὴν ἀκούσετε τὰ τραγούδια τῶν «σειρήνων» — κριτικοὶ τῆς ΤΕΧΝΗΣ λέγονται ὀλοῦθε τῆς γῆς, — πού θὰ μοῦ ψάλλουν «ἐν χορῶ» — αὐτό 'ναι βέβαιο, — τοὺς «οἰκτιρομούς» τους, σὲ ἦχο «πλάγιο».

Συγχωρεῖστε τους. Δὲ ξέρουν ἀπὸ ἐμπόριο.

Λοιπόν, ἀξιοσέβαστοί μου κύριοι, αὐτὰ 'χα νὰ σᾶς πῶ.

Κι' ἄς ξέρω δὰ ποιοὶ εἴστε, — κι' ἄς ξέρετε ποιὸς εἶμ' ἐγώ.

Συχναπαντηοῦμαστε μαθέ, οὔθε βρουχηῆται πόλεμος.

Στὸ αἷμα τῆς πληγῆς τοῦ λαβωμένου στρατιώτη.

Στὸ ψυχοραγητὸ καὶ στὴ στερνὴ του ἀνάσα.

Στὰ δουλωμέν' ἀπὸ τὴν ἔκκληξη μάτια, τῶν ὄρφανῶν τοῦ πολέμου.

Στὴν κολασμένη πυρὰ, πὸν καταλεῖ

Τὶς εὐλογίαις τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅμως ἐγώ, — μ' ὅλα τοῦτα —

Πολὺ σᾶς γνιάζουμαι, — πιστέψτε με, —

Πολὺ σᾶς συλλογιοῦμαι.

Τώρα πὸν τὰ μαστάρια τῆς παχειᾶς γελάδας,

— χρόνο τὸ χρόνο, μέρα τὴ μέρα —

Στερεοῦνε ἀπὸ τὸ φτουρικὸ τὸ γάλα,

Καθὼς οἱ σταυλίτες, — οἱ λαοὶ —

'Αρνιοῦνται,

Τὸ θρεφτικὸ νὰ τῆς προσφέρουνε ταῖνι,

— Τὸ γαῖμα τους.

Ὅμπρός λοιπόν, νὰ προφτάξετε τήν... πείνα, — τήν φάγουσα, —
Πριχοῦ τὰ δόντια της τὰ σουβλερά, στὰ σωθικά σας, μπήξει...!
Ὅμπρός, γιά τὰ καινούργια καζάντια, ἐσεῖς,
Κ' ἐμεῖς, γιά τή γλυκειάν ἀφέντρα
τήν ΕΙΡΗΝΗ.

Εὐπειθέστατος

ὁ

Ποιητής

ΕΙΡΗΝΗ ΕΓΝΟΙΑ ΜΟΥ . . .

Ειρήνη, γέλιο άνέμελο, σὲ χεῖλια χορτάτου παιδιοῦ.

Ειρήνη, γκάστρι χιλιοπόθητο, σὲ μήτρα τῆς ζωῆς.

Ειρήνη, φλύαρο φίλι, σὲ χεῖλια τῶν άνθισμένων σταχυῶνε.

Ειρήνη, ρόδινη αὐγή, πάν' ἀπὸ τὰ συρματοπλέγματα τοῦ στρατό-
πεδου.

Ειρήνη, κόρφοι τρυφεροί, πὸ ἀνασταίνουν τὴ ζωή.

Ειρήνη, πάλλευκο σκολειό, πὸ κανακεύει τὸ πνέμα.

Ειρήνη, ἔγνοια μου . . .

Ειρήνη, πληγή μου . . .

Ειρήνη, ψίκι θεότρελλο, σ' ὀλάνθιστη βουνίσια ρούγα.

Ειρήνη, χεροσφίξιμο, σ' ἐγκάρδιες καλημέρες.

Ειρήνη, προσευκὴ τῆς ἐτοιμόγεννης, γιὰ τὸ ἔμρωμα τῶν πόνων.

Ειρήνη, κλάμα πρῶτο τοῦ νιογέννητου.

Ειρήνη, πόρτο, ἀπρόσμενο, γιὰ θαλασσόδαρτο πλεύμενο.

Ειρήνη, βλογημένο πρωτοβορόχι, πάν' ἀπὸ φρυγμένο κάμπο.

Ειρήνη, ἔγνοια μου . . .

Ειρήνη, πληγή μου . . .

Ειρήνη, πρόϊμο δέσιμο τῆς ὀπώρας, σ' ὀλάνθιστο κλαδὶ κερασιᾶς.

Ειρήνη, πρωτοξύπνημα, τῆς ἄγουρης παρθένας.

Ειρήνη, πάλλευκο μαντήλι, γιὰ κατευόδια τῆς χαρᾶς.

Ειρήνη, γράμμα ποθητό, σὸν πὸ ματῶν' ἠ ξενιτειά.

Ειρήνη, φῶς τρεμάμενο, γιὰ τὸν περάτη, ποὺ βάλτωσε στὸ σκοτάδι.

Ειρήνη, φίλιωμα λυτρωτικό, μὲ τὸν ὄχτρο.

Ειρήνη, ἔγνοια μου . . .

Ειρήνη, πληγή μου . . .

Ειρήνη, φτεράκισμα λευκοῦ περιστεριοῦ, σὲ γαλανὸν αἰθέρα.

Ειρήνη, τρεμολάμπισμ' ἀστεριῶν, σ' ἀνέφελα οὐράνια.

Ειρήνη, πάχνη πρωϊνή, στὰ χεῖλια ὀλάνθιστου τριαντάφυλλου.

Ειρήνη, χᾶιδι ζέφυρου, στήν κόμη τοῦ γαλάζιου πόντου.

Ειρήνη, δροσερὸ νερό, σὲ χεῖλια ποὺ τὰ ψήνει πυρετός.

Ειρήνη, θαυμαστὴ σπορά, σὲ νιόνυφο κρεβάτι.

Ειρήνη, ἔγνοια μου . . .

Ειρήνη, πληγή μου . . .

Ειρήνη, ἄνθη λεμονιάς, σὲ κόμη ὀλόδροσης νυφούλας.

Ειρήνη, ρόζοι, — σίδερα, — σὲ χέρια τῶν ξωμάχων.

Ειρήνη, κολυμπήθρα σ' ἐκκλησιά, γιὰ τὰ βαφτίσια τῆς «ἀγάπης».

Ειρήνη, λαῦρο φιλι τοῦ ζέφυρου, στὰ χεῖλια ὀλόδροσης αὐγούλας.

Ειρήνη, προσευκὴ τοῦ ἀηδονιοῦ μέσ' στὴ γαλάζια ἐσπέρα.

Ειρήνη, μάγια τοῦ δειλινοῦ, σὲ ράδι' ἀκρογιαλία.

Ειρήνη, ἔγνοια μου . . .

Ειρήνη, πληγή μου . . .

Ειρήνη, ἄστρο ἄσωτο, ποὺ σιργιανᾶ στὰ οὐράνια.

Ειρήνη, γέλια παιδικά, σ' ἀφροντισιάς, τρελλό, κοντσέρτο.

Ειρήνη, πυγολαμπίδα, στὸ βαθθὸ σκοτάδι τοῦ κελιοῦ τῆς αἰχμαλωσίας.

Ειρήνη, ζεστὸ πανωφόρι, ἀπ' ἀγριολούλουδα, γιὰ τὴ γυμνὴ γῆ τοῦ

Βιετνάμ.

Ειρήνη, δάκρυ, δίδυμο τοῦ στρατιώτη, γιὰ τὸν ποὺ σκότωσε, — τὸν
ἀδερφό.

Ειρήνη, βάρια τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης.

Ειρήνη, ἔγνοια μου . . .

Ειρήνη, πληγή μου . . .

Πληγή μου . . .

Πληγή μου . . .

Τὸ «... εἰρήνη, πληγὴ μου...» τυπώθηκε στὸ
τυπογραφεῖο «Καλλιτεχνικόν», ὁδὸς Βεροίας
ἀριθ. 10 Θεσσαλονίκη, τὸν Δεκέμβρη τοῦ 1972